

HAGYJ ÉPÍTENI!

Eveken át a fényes nappalok
 s az árnyas éjek összefonódtak,
 s úgy dobták elém arcodat, mint a habok
 vad árja közt, ha előbukik a csónak.
 Az arc nőtt és lassan óriás lett
 s csak akkor tűnt el, mikor láttalak.
 Kegyetlen játék, hogy a szívekbe vájt seb
 csak egyre mélyül hazug álarcok alatt.

S bár tagadtam, hogy ismertelek és
 elhittem, hogy a gyógyító idő
 elpusztít mindent és a lassú feledés
 nyomán az élet egyszer mégiscsak kinő,
 vesztett álmok mögött ott tanyázott,
 ott bújt a „kék barlang“, a vak remény,
 s ezernyi gondok között a régi lázak
 jövőtlenül ragyogtak fenn a mult egén.

Mikor a gyermek szöke, szép feje
 az élet szent tavából felmerült,
 már döntöttem s szívem haraggal lett tele,
 de arcod, a régi arc akkor sem került.
 Sátánként kísért s a mult nevében
 követelte a régi jogait.
 Én menekültem és Adrienne szemében
 a tiszta, gyermeki vágy egy jobb világba vitt.

S e jobb világból így szólok feléd:
 te régi arc, már hagyj építeni!
 Mert erős karoktól lendül csak a kerék,
 mely a gonosz multat egyre messzebb veti.
 Így akarlak én elvetni, te arc!
 Boldog jövőnk építése által,
 hirdetve, hogy nem szűnhet meg a harc
 a gyengeséggel, a bűnös, mult világgal!

ERTSEY PÉTER